

B. I. L.

II

Nr. 9430

Ion
Brad

Cu

timpul

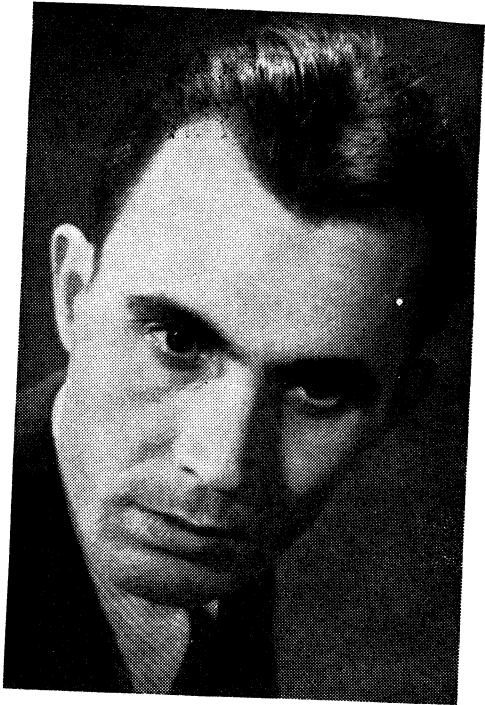
meu

45

poezii

BRAD, T.

Ion
Brad

Ion Brad

Cu
timpul
meu

Poezii

3641

1 9. 5. 8

EDITURA TINERETULUI

ȚARĂ

Tărîm al luminilor pure,
Mireasă cu pletele verzi, de pădure,
Cenușereasă veacuri la rînd,
Căutată de Făt-Frumosul flămînd,
Fecior de prin părțile mele
                    cu struguri și vinuri,
Răstignit pe copaci, scuturat de febră și chinuri,
Cu fruntea-ncununată de geniu,
Biciuit un mileniu, răzvrătit un mileniu.
În bucuria iubirii, ce totul inundă,
Mi-aduc amînte, v-am jucat la nuntă
Și-am rămas bolnav de cea mai curată beție :
Să fac pietrele să joace,
Să umplu ulcioarele inimilor cu apă vie...
Țara mea, muma mea, lumina mea,
Munții sufletului se închină ție !

SPRE INIMA PĂMÎNTULUI

PLECARE

Fintînile adincului mă cer
Sub zece orizonturi răsturnate,
Unde cu umărul proptești un cer
Și stropii frunții ard de nestemate.

BAIA-SPRIE

Munți pînă-n cer, munți pînă-n inima pămîntului.
La mijloc : casele de mineri și castanii.
Cîndva, copiii făceau primii pași
Călcînd pe umbra mormîntului,
Prea fragezi încă, începeau să-și numere anii.

Brățările Mariei Terezia pe unde-or fi risipite?
Caprele cimitirului
S-au cățărat aici pînă pe stîncă.
Apa Săsarului,
Tulburată de milul de plumb și pirite,
Ca o mamă bătrînă
Tot plînge, descîntă, se cîntă încă

Ce pot înțelege copiii — iezi jucăuși în lumina
caldă ?

Destinul lor a izbucnit în ierburi și flori,
Iederă la pridvorul caselor noi, ce se scaldă
În soarele — uriașă lampă de mineri în zori.

MINER BĂTRÎN

Călăuzei noastre

Aproape o jumătate de veac
A tot coborît, a tot suit :
Putea ajunge în centrul planetei,
Unde toate grijile tac,
Ori în lună, să-i deschidă vinele de aur
Cu pikhamerul lui îndîrjit.
În bolovanii plumbului scos putea să-i încuie
Pe toți stăpînii, cu trupul numai de țărînă, obez.
Din aramă ar fi putut înălța
Fiecărui miner o statuie,
Din aur, o statuie propriului crez.
Burghiul privirilor s-a tot lovit de stînci,
De sfinxul rocilor tenebroase.
Ochii, strînși de durerea luminii, văd acum
Dincolo de toate, prin orizonturi adînci,
Ca niște raze, ne-mpiedicate de oase.
Întrebat, zidul negru
Cu voce de copil îi răspunde
Patriarhului minelor, acestui bunic.
Filoanele — fulgere-nchegate —
Au pentru el rezonanțe afunde,
Geodele — lanuri ciudate — i-au dat în floare
și-n spic.

Înțelepciunea lui cutreeră mina,
Proptește stîncile, ferește tinerețea de moarte.
Sus, unde cîntă lumina, l-așteaptă hodina,
Dar de dogoarea adîncurilor, cine-l mai poate
desparte ?

ORIZONTUL TINERETULUI

Vulturii tinereții
Se strâng
Ca-ntr-un cerc luminos.
Ultimul orizont,
Cel mai adânc,
Cel mai de jos.

Ochii în piatră cutează.
Mușchii se zbat,
Inima cîntă.
Cu regele minereului
Cel mai bogat
Ne-am luat la trîntă.

— Acum, furișatule-n noapte.
Care pe care
Între stăpîni și supus?
Stau martori, sub noi,
Lavele clocotitoare
Și emoția iubitelor, sus.

Ultimul cer construit,
Cel mai adânc,
Cel mai de jos.
La înălțimea lui
În văzduhuri se strîng
Vulturii-n zbor majestuos.

PROECȚIE

Ne pîndesc ochii de lup ai minereului
Din hățiușul dramelor geologice.
Ochi de lup, ne dibuie, ne caută, ne rup
Indiferența prea pămînteană, solară.
Minerii și-au uitat teama și umbrele-afară.
Pe drumul fără umbre, călători fără umbre.
Rîd cu hohot bubuiturile, peste liniștele-acestea
prea sumbre.

O amintire a luminii — lămpașul mic de miner
Proectează oamenii ce și-au boltit palate și cer:
Cu brațe-ncordate, cu trupuri, cu pași
Se-nvăluie bolta de-acești uriași.

AM AUZIT UN CUVÎNT

Am auzit un cuvînt
De mii de ori repetat,
Ca obrazul soarelui
De valurile mării.
În miezul muntilor
Suna atît de bogat,
Strălucitor de prospețime
Între atîtea cuvinte,
De galerii legănat,
Din boltă în boltă,
Ecou fierbinte

Am auzit un cuvînt
Care niciodată nu moare.
Murmur trecînd

Împrăștiat în văzduh și pământ
Cînd îl simt,
Zvîcnesc inimile bătrînelor propulsoare,
Ciocul de barză-al pikhamerelor
Sfirtecă șerpilor
Filoanelor strălucitoare
Acolo-n adînc, în adînc, în adînc

Înflorit pe buzele minerilor,
Cuvîntul de mii de ori auzit,
Care pune pe umerii țării
Strai de lumină,
Părea că se naște din nou
Acolo-n aerul vînzolit și torid.
Cuvîntul „Partid”,
Mai superb decît minunea florii de mină !

CASĂ DE MINER

Sub geam, la geam, surîd petunii,
Zvelți iriși, dalii mari, mușcate,
Cu pruncii mulți și cu lăstunii
Și flori de mină-amestecate.
În cuhnie spuzesc tăciunii.
Pendula din bătrîni tot bate,
Grav, ceasurile așteptate...
Femei s-aud spunînd : „Adu-ni-i,
Și azi, ca ieri, cu sănătate,
Lămpaș, din tainețele lumii” !

... Zbucnesc copiii și lăstunii
Cînd tata-n poartă iarăși bate
Și florile se-nclină toate
Sub geam, la geam, bujori, petunii,
Zvelți iriși, dalii mari, mușcate..

SEMNE

Cînd vezi zvîcnind în văzduh brațele
Marilor rețele electrice în luptă cu bezna.
Un gînd minerilor din adîncimi.
Cînd pui în degetul iubitei
Inelul logodnei, prietenul meu,
Un gînd minerilor din adîncimi.
Călător în palma cîmpiei,
Peste cocoșele munților,
Admirînd, la geam, viteza superbelor locomotive,
Un gînd minerilor din adîncimi.
Tată, cînd pui plugul să cînte în brazde
Cu limba lui de fier oțelit,
Un gînd minerilor din adîncimi.
Iarna, înotînd prin zăpezi, vînătorule,
Pentru plumbii descărcați în pieptul lupilor,
Un gînd minerilor din adîncimi.
Cînd împarți pîinea furnalelor,
Zeu al focurilor moderne,
Un gînd minerilor din adîncimi.
De la ei au aripile de porumbel uriaș avioanele.
Antenele ce pipăie pulsul inimii lumii
Ei ni le-au dat,
Masca de bronz al geniului poeziei
A trecut prin mîinile lor,
Un gînd minerilor din adîncimi !

ÎNTOARCERE

Astrul zilei, fierbintele,
Joacă urieșește pe stînci,
Mi-am lăsat în adîncuri cuvintele
Să se-ncarce de senzuri adînci

IN AUGUST

Stau rotunjite toate, de foc și de țărână,
În care veșnicia cu trecerea se-ngîină.
Culorile topite de curcubeu se-ncheagă
Pe podul lor să vie spre noi o lume-ntreagă
De vii miresme care
Ne iau și ne îneacă în marea lor viltoare.
Din aurul miriștei, din pălmi, din amîndouă.
Stă jumătatea lunii, pe masă, pîne nouă
Și ochii ca de stele ai pruncilor te-mbie
Să tai, fierbinte încă, felie de felie.
Dă pepenii, frumoaso, și fagurii de miere,
Să potolim și foamea mîhnirilor stinghere,
Calm sărutînd odată cu bucuria pură
Miresele acestea de piersici dulci, pe gură.
Ce-î dacă plînge via cu lacrimile clare,
Topind întunecimea pămîntului în soare!
Pom încărcat cum cerul de rodiile stele,
Aceasta e țărîna, și-i truda țării mele!

ÎNCEPUTURI

La început a fost doar noaptea-aceea
Care-a schimbat în fulgere scînteia,
O noapte ca un ocean de astre
Culcată lin pe dealurile noastre.
Cînd zorii-avură lacrimi de bucurie-n gene
Jucînd copilărește pe plaiuri ardelene,
Din norii strînși la pîndă se iscară,
Cu zvastici, avioane svîcnite peste țară,
Corbi — stoluri risipite, pe suflete, pe case,
Acum atît de-nalte și-acum atît de joase.
Tu, noul soare-nvolt suit pe cer,
Partid al viselor ce-n veci nu pier,
Sub fruntea de lumină ai strîns atîtea frunți,
Și inimi chinuite și vechi revolte-munți,
Călăuzind de-a pururi pornirile mulțimii...
Și oastea țării-alături de-armatele luminii
În alte nopți și-n alte zile crunte
Țîșnise, focul fiarelor să-nfrunte.

Pe unde plugul poate acum adînc să are
Pămîntul larg, al tuturor, în zare,
Unde-au suit în slavă turnuri, sonde.
Umblau atuncea flăcări vaqabonde,
Balauri mari cu capetele șapte
Neadormiți din noapte-n altă noapte.
Cît sînge, pînă-n Tatra, ai dat pornind de-acasă,
Oșteanule, alături de oastea luminoasă,
Pîn-ai ajuns de fiare să te scuturi!
Și toate-acestea-au fost doar începuturi!

CRONICA TRANSILVANĂ

(1944)

DIMINEAȚĂ

Cocoșii s-au sculat mai devreme,
Soarele-i ca un soldat nedormit.
Peste sat planează numai blesteme, blesteme,
Peste câmp, o liniște grea de granit.

Cîteva recruți zvîrliți azinoapte-n luptă
Vin cu tălpile goale prin cucuruzi.
Nu știu ce corbi din inima lumii se-nfruptă,
Numai plîns de copii, numai bocet de mame auzi.

Carele din nou apucă drumul pădurii,
Peste valea Tîrnavei bolborosește vîntul pustiu.
Ne mină din apus baionetele negre-ale urii,
Convoaie lungi către Sibiu, către Sibiu..

STRĂBUNICUL

S-a răzimat de plopul de aur, fără glas.
Numai el și dulăul bătrîn au rămas, au rămas...

CUMPANA

Răsuflarea de foc a războiului ne arde tot mai
de-aproape.
Cerule plînge cu stele de schije în ape.
Soldații răsăritului mărșăluiesc și-s departe.
Sîntem la jumătatea drumului dintre viață și
moarte.

NOAPTE PE DRUMURI

Murmurul Tîrnavei se mai aude-abia ca prin vis.
Depart, tot mai încet.
Luna e lacăt de aur pe cerul închis.
În apa văzduhului, avioanele — păstrăvi nebuni -
Se duc în lunatec buchet.
Numai pădurile gem de liniște multă,
Se încovoiaie de atîta tăcere.
Inima mea se oprește mereu și nu știu ce-ascultă.
Poate-un glas izbucnit de copil, poate altul ce piere.
Miine-n zori
Ce-o să fie?
Ori se nasc pentru noi o mie de sori,
Ori ne trimit în veșnică noapte proiectile o mie.

COMANDANTUL

Era tînăr aproape ca mine.
El comanda oști, eu împleteam rime.
El privea cu ochii tunurilor spre crunții dușmani.

Eu visam o iubită întotdeauna imaginară
La cinsprezece ani.
Draga lui unde rămase ?
Pe cîmp, frunzele porumbului sunau cu atingeri
de oase.
Proiectilele-și cutezau focul pîn-la stelele line.
„Ajută ostașilor, doamne !” auzeai peste blînde
noastre coline.

Și l-am condus departe spre Mureș, spre Cîmpie,
Pe drumuri cunoscute de mic... Și cine știe
A cui rătăcitoare prin spații sfîntă stea
Din trista ei cădere
Își culcă jarul frunții pe poezia mea !

DOUĂ TALGERE

Cumpăna veacului pentru noi aici e !
Un talger l-apasă dușmanul, pe-al nostru în hău
să-l ridice.

Fără arme, cum ai putea să te porți ?
Poate chiar miine ne vor trage cămașa la sorți.
Talgeru-nclină, înclină, înclină...
Fă noapte să fulgere, să se facă lumină !
Clipa aceea cum am putea s-o uităm, cum ?
Luceafăr nou în bezne — venea prin praf și fum
Întiul tanc sovietic... Fierbea tăria-albastră
Și talgerul acuma cădea spre partea noastră.

JERTFĂ

Cățeaua mitralierei a turbat.
Cernite curcubee-s obuzele pe sat.
Caută inimi gloanțele de parcă

Ar vrea cu ele-n cioc să se întoarcă,
Asemeni corbilor, la cuiburi, seara.
Beau ochii apa cerului, amara.
O, cîți ostași cu fruntea stejarilor din zare
Vuind se prăbușiră-n noaptea mare,
Și-alături plopi voinici,
Ce-au răzimat o viață, larg, cerul de pe-aici,
Toți, frați de-ai mei de stepă, de bărăgan, de deal !
Unde-i mai culci pe-atîția, bătrînule Ardeal ?

COLȚ DE PĂMÎNT

Cîndva numai satul era țara mea,
Între Tîrnavă și Chicui.
Dam cu sapa prin arșița grea,
Visam pe vîrful dealurilor să mă sui.

Dealurile sînt munții copiilor
Pe care cresc ciorchini mari de stele.
Ca la culesul viilor
Îți umpli, seara, visul cu ele.

Hotarele erau necunoscute,
Sfirșea o țară, alta-incepea.
Cu sprinteneală de ciute
Cutreeram tot pămîntul așa.

În pojarul secetei — visam ploi,
Prin ceață, dibuiam soarele.
Spinii nu erau moi,
Ne scrijeleau cu sînge picioarele.

Cutreer acuma lumea întreagă.
Urc munții, pîn-la stele, cu greu.
Dar țara-ncapă încă și mi-e dragă
În colțul de pămînt al meu.

TÎRG DE ȚARĂ

Zeul Mercur face negoț în provincie
Cu țărani de pe la noi.
Studiul capetelor de expresie
Ca sub penița unui da Vinci e,
Soarele sărută arama umerilor aproape goi
Boii își rumegă așteptarea domoală,
Amintirea cîmpului înrouat.
Cînd și cînd mai nechează caii de smoală,
Șteampurile copitelor bat.
Pe lîngă mînji foiște marea mulțime,
Le cearcă mersul, zveltețea de cerbi,
Numai de bivoli nu-ntreabă nime,
Diavoli domestici, în care visuri preistorice fierb.
Guiță porcii ca pricolicii,
Nu visează bobotaia, sîngerosul cuțit.
Zborul albastru al rînducii
Scrie zigzaguri în infinit.
Tristețea bătrînelor vaci privirea țî-o-nmoaie
În amurgul bănuît al vițelilor cu picioare subțiri.
Ce le pasă flăcăilor cu drăgălășenii greoaie
Rotiți, peste chicotul fetelor, la ringhișpir!
Vălmășeala crește, se clatină... O, tîrg de țară,
Știut de copil, așteptat zile-n rînd.
Pun caii aducerii-aminte în hamuri, că-i seară.
Și bem adălmașul și mergem cîntînd!

INTOARCERE PE ACEEAȘI VALE

Dealurile noastre par morminte misterioase
Cine doarme sub ele ?
Peste liniștea lor — zvircoliri de coase,
Gîlgîiri de seve, fulgerări de stele.
Apa — gușter speriat, fuge la vale
Sub moliciunea sălciilor neschimbate la chip.
Morile macină timp și grăunțe, agale,
Pindite de calmele liniști de mîl și nisip.
În lunci, ca furnicile — copii și copii
Caută pipăratele pere sălbatice-n bercuri,
La Pănade soarele filtrează în vii
Lumina fragedă, îmbrățișată-n butoaie, de cercuri.
Coloane uriașe reazimă cerul, mai sus de Cetatea
de Baltă,
Și-alungă viespii stelelor reci, cu focul și fumul.
Neamuri, trei, prin părțile noastre fac nunți
laolaltă,
Păstrîndu-și, ca florile aspre, parfumul.
Aici gîndurile pămîntului se-ndeamnă încă
Spre largul ce fuge, pe cîmp, pînă-n zare.
Numai groapa de trei coți, a mamei, e tot mai
adîncă
Și fratele cel mic tot mai mare.
Pe-aici te-am lăsat, inima mea,
Încă de mult, prin acest petec de țară,
În spic, în strugure, în rîndunea,
În dragostea ca nucile cu cămașa amară.

LIA

Lia descoperă pămîntul în voie,
Zidește lumi noi, la fiecă pas ;
Îi ciugulesc din pălmi păsările rămase
pe arca lui Noe.
Cu cioc de mărgean, cu penet de atlas.

Toate vorbesc pe limba ei, toate-o ascultă.
Bunicul, gîrbovit și bătrîn,
O dăruie cu-nțelepciune multă,
Cu vorbe ce trec și de-a pururi rămîn.

Întrebările vin și se duc — albine
Descărcîndu-și polenul sub frunte, lin.
Din știubeiele inimii pline
Dă tuturor miere, niciodată venin.

O sui pe umăr să culeagă stele,
Vrea să-i prind greerul ce cîntă sub prag.
În crîngul nădejdirilor mele
Își joacă iezii risului drag.

MAMEI, DINCOLO

S-a aprins iarba pe mormînt — flacără verde în
tină

Și tu iar întîrzi, pînă cînd ?
De ce tot ascuți ce descintă salcia lină
Prin negrele ei rădăcini, sub pămînt ?

Te-ai întîlnit pe cărare cu buna și-i povestești de
copii ?

Poate ea ne-a uitat, poate nu ne mai știe pe nume.
Ori neamurile te-au chemat la cules de vii
Și stai, cum e datina, pînă-n soare apune ?

Mă gîndesc uneori că-i fi prea ostenită,
Cîți desagi ai cărat, cîți feciori ai crescut.
Blestemată fii, vrăjitoare-răchită,
Că-i dai umbră mamei nu la lumină, ci-n întune-
ricul mut !

Aș porni să te caut, dar pe unde s-apuc ?
Serpîi cărărilor fug în pămînt, la orice mișcare.
Nu știu de ce mi-a spus un nuc
Că ești la scos cînepă, că vine Tîrnava mare.

Acolo-am găsit numai ape tulburi și reci,
Un mîl viscos adormit pe nisipuri.
— Dragul meu, pe cine tot strigi, după cine tot
pleci ?
Parcă ți-am auzit vocea-n feluri și chipuri.

Priveam... și numai gîndurile mele, spre țintirim,
Tăiau, în zbor chinuit, lumina sticloasă...
...Aștept să scrie tata să venim,
Că într-o seară-albastră te-ai reîntors acasă...

ROSTURI

Cum și-a schimbat pasărea plugului
Ciocul de lemn cu unul de fier
Și-n teasc, nu sub călcâie,
Stoarce tata soarele viilor,
Frații mei, mulți și tineri,
Ca o grădină sub cer.
Au dat negrul pământului
Pe aurul meseriilor.

Hefaistosul modern
I-a chemat la cuptoare-ajutor,
Pe schele forjate de ei
Suie țara-n lumina bogată.
Eu le duc ca pe o doină a satului
O floarea-soarelui, tuturor,
Din drumul frumosului să nu se abată.

FRUMUSEȚI

În fața ta,
Fratele meu oțelar,
Simt prospețimea
Unei cascade de munte.
Inima scormonește-nălțimile
Cu burghiul bățăilor, rar,
Universuri și sori înfloresc
În bobii prelinși de pe frunte.
Porți încă pe cap
Pălăria ta de păstor.
Între bită și minunea șarjelor —
Ani o mie și încă o mie.
Tu ai trecut dintr-o virstă în alta
Fulgerător.
Privești în cuptoare ca-n fața răsăritului.
Spunînd ce zi o să fie.
Îți cheltuiești darnic
Adormirea de pe-o gură de rai
Pe ritmuri fără somn,
Trepidații și vuiete ca de mări îndirjite.
Cînd ți-aduci aminte,
Mai legeni un fluier, mai neliniștești un nai,
Cu palmele ce pun aripi de-oțel
Porumbeilor pașnici, în zbor rotitor.
La hotarele țării iubite.

NEGRU ÎMPĂRAT

M-am întîlnit pe drum
Cu negru de fum --
Subpămîntean,
Ars gaz metan,
Călător dintr-un veac depărtat,
Negru Împărat,
Bărbosul, căruntul, veşnic fugitul.
Pe fruntea lui încruntată
Scria răsăritul
Semne ciudate.
-- Însăpămîntate-mpărate,
Ce îndrăzneţ de oştean
Ţi-a răsturnat tronul subpămîntean,
Toate-acele imperii de foc clocotit ●
Peste care-ai domnit ?

Negru Împărat
Tăcea ca un steag înfăşurat.
Despre trecutul lui de istov
N-am găsit scris nici un hrisov
Cu litere vechi, înflorate.
— Eşti trist şi necunoscut, împărate !

Tîrziu, în noaptea lustruită de stele,
Mi-au povestit prietenii copilăriei mele,
Muncitori ce se luptă mereu cu-mpăratul
Cum i-au săpat la temelie palatul,
Cum l-au supus,

Cum l-au scos la lumină, în sus.
Poveştile lui Negru Împărat,
Ascultă-le şi tu, netulburat,
În foşnetul cauciucului ca de mătăasă,
Pe largi şosele, din zori pînă noaptea se lasă,
Priveşte-le cum prind contururi —
Pete de noapte, printre holde şi-azururi --
Sub mîna unui pictor inspirat !
Negru Împărat,
Hărţuit zilnic, în ceasul muncilor grele,
De prietenii copilăriei mele !

VÎRSTA ORAȘELOR

În orașe bătrîne
Trec pe lângă timp îngîndurat.
Aud clopote bătrîne
Între hotare de bronz cum se zbat,
Pe sub forturi de piatră,
Cînd liniștea prinde forme și chip,
Sfîrșie ca stropii căzuți pe vatră
În sufletul de ziua de-azi încins
Măcinate fire de nisip.
Totul are-aici răsufllarea de boltă-rece,
Amintirea lanțului încolțit de rugină.
Numai boarea caldă a visului nostru cînd trece
Se face lumină.

În orașele tinere
Trec pe lângă timp înaripat.
Aud clopote tinere —
Inimi ce scandează un cîntec niciodată cîntat.
Danșatul lor, izvorit din aurul visului,
Leagănă clipele, leagănă anii, leagănă veacul.
Timpului bătrîn, învinsului,
Îi fug tristețile de-a berbeleacul.
Peste arcuri de piatră
Săgetează turnuri înflorite cu stele de foc,
Cuptoare ciclopice topesc în vatră
Noile crezuri, gata să mute munții din loc.
În orașele tinere, socialiste,
Amiroase piinea proaspătă a sărutului dat.
Dragostea nu se întrebă niciodată

Să existe sau să nu existe,
Sub beția soarelui, ca un vin decantat.
Aici se boltesc templele crezului nostru-n vecie,
Fără vrăji și minuni, ca-n poveștile cu Sfînta
Vinere.

La atingerea mîinilor noastre totul dă-n floare,
Adăpindu-se cu apă vie,
În orașele tinere, în orașele tinere...

EVOCARE

*„Lingă toate acestea neîn-
curmată școală de obște va
fi tuturor, de toată vîrsta, de
cetanie, de cîntare și scrisoare,
nici o plată de la ucenici aș-
teptîndu-să”...*

*(Diploma de deschidere a șco-
lilor din Blaj, 1754).*

PRIMII ȘCOLARI

În dimineața aceea de octombrie
Și soarele avea emoții parcă :
Neguri împleticite —
Balauri răscoliți din somn —
Cercau din cale să-l întoarcă.
Voi, strînși în tîndrele prea lungi,
Sfioși copii bătrîni,
Sfîrșeați sub cerul bolților zidite
Un drum bătut pe jos de săptămîni.
Ce drum !
Copac culcat pe tot Ardealul —
Largi ramuri și pe Mureș, și pe Olt,
În munții sărăciilor de aur.
Pe Crișuri iuți și negre de minie
Si pe Tîrnavele cu cer învolt.
Zăvozii nopților vă tot lătrau
În mers pe lingă vechile castele,
Scăpau bătrîne buhne glas de cobe...
Dar apele cîntau cu voi
Si munții murmurau în ele.
Ce drum !
Tăcerea pietrei înflorea,

Toiagul se schimba în fluier viu
Izvoarele țării
Vă îmbiau aromele lor aspre
Ce doar în carnea poamelor se-nscriu.
...Și vă zăresc ajunși sub zidul proaspăt.
Magiștrii-n față — ca părinții dragi,
Par înșiși demiurgii luminării
Ce stau de vorbă cu trimișii
Puzderiei de sate de iobagi

GENERAȚIA NOASTRĂ

Motto :

„Țineți cu poporul să nu
rătăciți!”

SIMION BARNUȚIU

Și noi am coborît
Din căruța cu fin.
Vă mai aduceți aminte,
Ioane și Petre ?
Blajul părea
Un sat mai bătrîn
Care-și amestecase
Noroii cu pietre.
Sufletele noastre
Amiroseau a griul din snopi,
Ochii citeau alți ochi
Cu atîta sfiială.
Ne întrebam mereu
De ce sînt o mie de popi
Și numai o singură
Catedrală ?
Cărțile
Ne tulburau universul sărăc
Cu istorii străvechi
Care-n statui reinvie.
Adormeam seara cîte doi
Pe același străjac,
Înflorînd visuri ca penele
Păunului de la Mitropolie.
Într-o zi ne-a trezit

Învălmășeala surdă, de cai și soldați.
Nălucile trenurilor
Se tîrau către fronturi, departe.
Sub soarele negru-al plecărilor,
Ardeau ochii celor plecați
Să-mprăștie moarte,
Să se culce în moarte.
Am văzut lazarete
În sălile noastre de curs.
Săpam adăposturi apoi
În grădina botanică.
Adolescența iluziilor
Se zbătea în brațe de urs
Cu buze năclăite
De-o sărutare satanică.
O, toamnă a luminilor,
Cît de greu ai venit !
Miezul trezit al cuvintelor
Își plesnea castanele coapte.
Un cîntec deplin, tineresc,
Ne-a trecut prin inimi — bolid,
La hotarul acela tăcut
Dintre ziuă și noapte.
Abia atunci ne-am dus,
Ca la un foc în zori,
La Piatra Libertății
Să ne încălzim sufletele trezite.
Am îmbrățișat teiul lui Eminescu
Și ne simțeam cu toții datori
Să sfidăm stelele
Prin ochii celor mai frumoase iubite.
Cărțile vechi miroseau a praf.
Ne sfătuiam cu
Revolta lui Beniuc,
Din care știam versuri o mie.
Priveam îmbrățișarea Tirnavelor
De sus, de la Crucea lui Iancu.
La societăți literare

Încăieram ideile pe cîmpul tău, Poezie!
O sută de pietre albe
Pînă la noi
Însemnau drumul revoluției
De ani o sută...
„Gaudeamus” cîntam sub stejarul
Înfiorat de vînturi calde și noi.
Răcoarea voastră, Fîntîni ale darurilor,
Era jumătate băută!

UN ȘCOLAR DE AZI PE CÎMPIA LIBERTĂȚII

Vatră amintirii noastre de jăratec totdeauna,
Stea-poiană de țarină,
Privegheată de stejarul care-a sărutat furtuna
Anului ce-a fost pe fruntea veșniciei să rămînă.
Duc la buze încîntatul fir de iarbă ce te soarbe,
Șipot de lumină lină, veșnic visurilor frate.
Unde-s, răstignind mulțimea, lanțurile mute, oarbe,
Pătimate, ruginite, scuturate?
Plopii, sfredeliți în soare, ei fac semne printre
primii,

Cu staturile asemeni celui care-a fost odată
Crăișorul, braț de fulger, munților și iobăgimii,
Iancul cu toiagul-fluier,
Inimi despicînd, de piatră.
Plopii doar, neliniștiții, înclinați se sfătuiesc cu
Dealul larg ca fruntea arsă de ideile-cicloane
Din care-a suit Bălcescu
Munții visurilor țării cu-nfrățiri republicane.
Apele sărută umbra celor patruzeci de mii de
Piepturi clocotite-n setea ceasului iluminării,
Zbuciumate în cuvîntul lui Bărnuz și iar avide,
Glasuri fluturînd ca barba lui Cipariu-n dunga
zării.

Duc la buze încîntatul fir de iarbă și se-apeacă
Frînti genunchii lingă Piatra Libertății ce domnește.
Țara largă, împrejururi, schimbă țundra ei săracă,
Uriașă școală nouă, înălțată tinerește.
Țara largă, școală dragă, razele de foc trimite
Peste pîlpiirea vie a-nceputurilor grele.
Visurile-s cît stejarii, bolți de cîntece-nmiite,
La hotarul împlinirii și al tinereții mele.

SOLILOCVIU ELEMENTAR

Ajutați-mă să vorbesc, line coline,
La care zilnic soarele revine,
Dealuri furate din lună, de-argilă de aur,
Cu vii razachii, suite ca visul, pe orice coclauri.
N-am ascultat destul iarba și colilia de-argint,
Piraietele gureșe, care niciodată nu mint,
Cucuruzul ce ține locul brazilor, ascuțindu-și să-
biile.

Privighetoarea limpede și chivuțele-vrăbiile,
Nici plopul care-nalță un obelisc în lună
Din fața casei noastre bătută de furtună,
Străvechiul vin, ce-n cîntece mai fierbe.
Bătaia ploii aspre iradiind în jerbe...
De pildă, plopul spune : Să fii înalt și drept !
Gorunul spune și el : Să iei furtuna-n piept !
Lumină dă — îți zice o stea — în noaptea strîmtă !
Adînc, privighetoarea te-ațiță veșnic : Cîntă !
Dar sufletul mulțimii, trecut prin toate-acestea.
Ce-ți va șopti, peniță, cînd vrei să-i scrii povestea ?
Te-apleacă, ia aminte și-ascultă-l ani întregi,
Da-n marea călimării, să vezi, să nu-l îneci !

ÎN CIUDA MORȚII

Cad peste fruntea nopții
Și-așa destule stele :
De ce să joace moartea
Și-n cîntecele mele ?
O bănuiesc pe-aproape,
Mă fac că nici nu știu.
Cînd rîde, plec, și seara
Din cîmp mă-ntorc tîrziu.
La miezul nopții-naltul
Hyperion mă-mbie
Să duc frumoasei sale
O ultimă solie.
Spre zori, grădina voastră,
Ciudate Hesperide,
Larg visurilor mele
De aur se deschide.
Același, glasul morții
L-aud : — Iubite domn,
Te prind în dimineața
Cînd picuri stins de somn !
Am cerul tot în față,
Nu pot privi-ndărăt.
Din amfora luminii
Beau vinul să mă-mbăt.

VOI, BRAZILOR

M-am întâlnit cu brazii, cu cei adevărați,
Și-am stat de vorbă-o noapte, pe munți, ca niște
frați.

Tălăzuiau deasupra, în larguri, mări de stele
Și farul lunii limpezi clipea din hău spre ele.

— Voi, brazilor, de-o mie de ani și de-o vecie,
Înalti ca niște gânduri suite-n cer din glie,
Voi, țurțuri de-ntuneric la streășina cerească,
Dușmani ai îndoiiții, porniți mereu să crească,
De ce mi-ați dat un nume suit în slăvi de voi?
Că uneori vîntoase mă-ncearcă, să mă-ndoi,
Și nu privesc din piscuri, ca voi, în jos, la poale —
Eu țin pe umeri cerul colinelor domoale...
De ce, voi brazi de-o mie de ani și de-o vecie,
Mi-ați dat în dar un nume cu freamăt vechi și mie?

-- Memoria bătrînă nu ne mai spune cînd
Am rătăcit pe dealuri cu struguri, căutînd
Pe bunul tău, sărmanul, ce n-avea nici un nume...
De-atunci, sub roata vremii, se stinse multă lume...
Tu nu te mai întoarce cu qîndul înapoi,
Ia aripa luminii pe umeri, de la noi —
Și rădăcini din stîncă, să crești, să nu-te-ndoi!

ASCULTÎND GREIERII

Greluș, cri-cri, o noapte-ntreagă-aud
Pe cîmpuri, de la nord și de la sud.
Greluș, greluș, adînc fierăstruit
Și din apus și de la răsărit...
E glasul stelelor cumva
Ce zboară-n hăuri peste fruntea mea?
Ori inima bătrînului pămînt
S-a pomenit în noapte murmurînd?
Cînti tu, țărînă? Te frămînti, eter?
Din alte ceruri vin spre largul cer
Noi sori cîntînd — și în văzduhul ud.
Pe cîmp, cristalul aripii le-aud.
Țărîna freamătă pe strune vii
Din miriade mici de seminții --
Chiar visurile omenirii-n zbor
Le-aud planînd cu foșnetele lor..

Acestei liniști, strajă stă oricînd,
Neadormită, tinerețea mea!
Și spadasinii morții n-or putea
Să-ți tulbure, dezlănțuind dezastre,
Adîncul vis, bătrînule pămînt,
Singur uman într-un ocean de astre!

PACEA PLOILOR

Cu gheare de pisică,
Vântul îi sfișie cerului mătasea veche.
S-a ghemuit ziua, e mică,
Tobele ploilor îmi bat în ureche.

Visez flori și cîntece — focuri
Ale zilelor mele.
Ce mă tot plîngeți, scocuri?
Ce-mi tot faceți cu ochiul, stele?

Ca-n anii adolescenței îmi place,
Sus pe trifoiul din șură,
Cărți o mie, în pace,
Să le citesc cu sufletul la gură.

CHINA

În constelații noi, bătrînul astru
Statornic a-nflorit pentru vecie,
Calm legănat de fluviul lui albastru,
Cîntat de lungi milenii, care-nvie.
Pe zarea lumii e-o grădină-n floare,
Tulburător miracol pașnic : China.
În inima de frate ne dogoare
Căldura ei, și versul, și lumina

Ci iarăși, înc-o dată, ne caută dușmanul,
Cu visul lui străfulgerat de moarte
Și noi porniri de baionete slute,
La răsărit, sub fortul gigantic
Al Chinei, mai departe,
Precum un vînător nebun, legat la ochi,
Ce javra hămesită-n lanț și-asmute.
Din tolba lui ar vrea să-i facă scut
Și-o tot asmute și
O întărită : „Hai, Cian-Kai-Și !
Un ultim salt spre raiul tău pierdut !”

Năimitul slut se-nfurie și latră
La uriașul zid de-oțel și piatră.
Se zbate scheunînd în chip și feluri.
Întăritat de moarte, să insiste.
Numai că zidul are-n lung și lat

Vreo șase sute milioane de creneluri
Acolo-n răsăritul depărtat
Al luminoasei noastre cetăți socialiste.
La înălțimea oricărui crenel
Veghează-o inimă.
În fiecare inimă :
Un porumbel,
Si-un tun !

Dezleagă-ți ochii, vânător nebun !

MAGISTRALA DE EST

CINTEC DE BRIGADIER

Tinerețea noastră
Își are-nceputul în tine,
Izvor din puritatea muntelui înalt.
Din firicele plăpînde
Făcut-ai iezere mari și dulbine,
Torente ce mătură stînca
Pornite-n asalt.

Tăria noastră-i doar o scîntee
Din soarele tău,
Pe unde trece
Înfloresc grădini, boltesc curcubeie,
Se leagă poduri superbe
Peste abisuri și hău,
Țîșnesc lumini
Ca-ntr-o nouă Cale Lactee

În lupta cu piatra
Aici sub cerul dorit,
Dăm pieptului țării
Zvîcniri mai adînci, să răspundă
Chemării sădită de tine
În inima noastră, partid,
Ca pe un cîntec de slavă
Cu rezonanță profundă.

TULNICE

Tulnice, tulnice,
Tulburătoare glasuri de brad
Peste văi, între inimi, peste ape ce cad,
Lungi solii de tristeți care-ați fost, veac de veac,
Între munții ce tac și-ntr-o omul sărac,
Tulnice, tulnice...
Dați năvală în inima mea tocmai azi
Cînd prin stînci, prin nămol, peste munții cu brazi,
Spintecăm drumuri noi — fulgerate zig-zaguri —
Din Ardealul bătrîn spre Moldova de veacuri,
Noi cei tineri cu bluze din cerul de vară
Adunați ca de un cîntec călător peste țară.
Brigadieri, viu inel, sus pe vîrful de munte,
Să lansăm în cascade sonore să-nfrunte
Bucuria din inimi orizonturi mai vaste,
Pîn-la pragul părinților, la fereastra iubitelor
noastre.
Din aceste tronsoane uriașe de țeavă
Prin care duhul adîncului, schimbător în stele și
lavă,
Tropoti-va cîntînd — noi ne facem acel
Răscolitor, cu vibrări de oțel,
Tulnic, chemat să vestească,
Peste văile largi ale viitorului
Aspra cîntare de-acum, tinerească

TABLOU

(1907)

Copacii goi, cițiva,
Biciuiți cu tristețea lui martie
De vîntul-vătaf.
Praf.
Norii murdari.
La geana orizontului :
Colonelul urmat de tunari.
Singura puritate a pămîntului :
Pădurea țărănească de furci,
Amenințătoare.
Peste coroanele ei agitate
În zare te urci,
Judecătorule-soare.
Ochii tăi —
Ca ochii îngustați de foame-ai mulțimii —
Încremenesc în minie din nou
Cînd sîngele vopsește în roșu aprins
Imensitatea acestui tablou.

martie, 1957

MÎNIA DESPRIMĂVARATĂ
(1907)

Pămîntule, adu-ți aminte că ai fost om,
Învins de gloanțe, doborît de trudă,
O frunte retezată ca un pom
Și mîinile și pieptul și fața ce asudă!

În tine umilit a plîns un vis,
O flacără întoarsă-n adîncime,
Un vis țîșnit din nou și iar ucis,
Sfînt soare-n zarea orbitoarei crime.

În loc de cruce — brațele în vînt
Ale mîniei desprimăvurate,
Brațele-ntinse, țărănești, urcînd
Mari aripi de răscoală, înfiorînd palate.

Acum cînd mugurii de vis sînt plini,
Peste cenușa negrelor morminte
Noi aplecăm genunchii curatelor lumini
Și sălciile-aducerii aminte.

martie, 1957

PE PĂMÎNTUL TUTURORA

Aici sfîrșește dragostea silită
Ce schimbă inimile-n buturugi,
Cuvintele-n secure,
Și mîngîierile în lovituri de sapă.
Aici săpăm o groapă.
Veniți, voi zdrențe roase de păcate,
Iubiri în care n-a-nflorit pămîntul,
Să v-aruncăm în gura de balaur
A lutului ce v-a furat lumina,
Flori negre și ciuperci înveninate.
Zvîrliți, feciori, țărînă cu lopata,
Glii mari, dureri înțelenite,
Să nu se mai ridice din adîncuri
Ispititorul glas, în veci de veci,
Al dragostelor lung schimonosite
Ce le-ngropăm aici sub bezne reci.
Toți cei căzuți în somn
Ca-ntr-o fîntînă,
De-ar azvîrli numai un fir de praf,
Un pumn din spulberata lor cenușă,
În groapa-amărăciunilor prea crunte,
Cocoașa neagră s-ar schimba în munte.
Și-n piscul lui, prin nopțile cu lună,
Cînd mugurii iubirilor curate
În cîntece plesnesc, de nuntă nouă,
Învăluit în nequri se arată
Ion al Glanetașului
Cu țeasta sfărîmată.

CAI DE FOC PESTE CÎMPURI

Mi-e foame de vînturi și de plesne de ploii,
De gustul lor dulce-amar, știut de demult, de
departe.

Ah, și soarele-acela ca vinul cel vechi de la noi
Să-l simt că mă arde !

Dați-mi deci caii de foc peste cîmpuri să trec,
Să lărgesc fruntariile moșiei comune pînă în zare.
Pentru voi, bătrîne răzoare, vine marele-nec,
Vă-nghit valurile țărîinii, neiertătoare.

Oglinzile plugurilor, cinci, să-și trimită faru-n
adînc,
Treziiți, să mișune disperați somnii pămîntului :
popîndăii.
Și eu să cînt, să asud, să fiu vesel și de nimic să
mă plîng,
Cînd își asmute furtuna spre mine dulăii.

Seara să m-adoarmă nu prea tîrziu
Murmurul stelelor pe care cerul în hăuri le plînge,
La al treilea cîntat de cocoși în picioare să fiu,
Ca primele raze curate să-mi lunece-n singe.

Galopînd peste cîmpuri, caii mei cu coame vilvoi,
Să oprească din drum frumoasele fete pornite
departe.

Ah, și soarele-acela ca vinul cel vechi de la noi
Să-l simt cum mă-mbată și cum în inimă-mi arde !

MĂR SĂLBATEC

Vultur necunoscut,
Cînd ți-ai împlinit ghearele-rădăcini
Pe cel mai înalt deal al satului
În galbenul lut ?
Singurătatea zărilor noastre nu te-a durut ?
Înflorit, erai un hohot alb
Ca visul și nădejdea țaranilor,
Numai boare și floare.
Pîn-la creștetul minunilor
Țișnea trunchiul tău răzvrătit, mohorit,
Niciodată vînturile n-au putut să-l doboare.
Puțina ta umbră o dădeai tuturor,
În furtuni ne ascundeam de fulgere
Sub brațele tale.
Te uitai cu ochi de frunză,
În traista adeseori goală, a cosașilor.
Fluierai în dungă un cîntec de jale.
Cîtor păsări sărmane
Le-ai dat pentr-o noapte adăpost !
Ascultai, cu ele, cîntecul stelelor
Și greierii țărîinii sărace.
Spre ziuă te botezai cu rouă și pace.
Acum vechea jale s-a destrămat,
Creștetul tău în fulger arzîndu-l.
Brațele crengilor nu mai au glas,
Umbra ți-a topit-o lacom pămîntul,
De scorbura pieptului se-mpiedică vîntul.
Lasă-mă, trunchi mort al zbuciumului greu,

La lumina veșnic tinără a stelelor,
Să cioplesc în tine cu bucuria timpului meu
Fața tatii, asprită de vânturi,
S-o port în amintire și cînturi !

▼ HOTAR DE LUMI MĂRUNTE

Fii blestemat, hotar de lumi mărunte,
Cuib șerpilor și spinilor grădină !
În glia neagră șanț ai fost, nu punte
Să legi mîhnirea noastră de sora ei vecină.

Tu ai aprins, cu flăcări reci de iarbă,
Chinuitoarea sete de-o palmă de țărîină.
Ceaunul tău, sub soare, pune mîinii să fiarbă
Și să înece totul c-o patimă păgînă.

De după tine robii șirincilor înguste
Nu mai ghiceau lărgimea și-a lumii frumusețe.
Cînd încercau dulceața luminilor s-o guste,
Zvîcnirea bucuriei făceau în ochi să-nghete.

Poate-n tăvălugirea de veacuri a durerii,
Cînd mările țărîinii le stăpîneau pirații,
Bătrîinii mei sub valul scrișnirii și poverii
Se acățau de tine — de-un pai — ca înecații.

Nepotul lor, sub vînturi, așteaptă clipa sfîntă,
Cu buzele uscate și brazde-adînci pe frunte,
Cînd pasărea măiastră — plugul — în tine cîntă,
Răzor al îndoielii, hotar de lumi mărunte.

MONOLOG

Pământule, ursule,
Cu sîngele negru în vine,
M-ai ispitit
Să mă prind la trîntă cu tine,
Să mă scald în fîntînile ochilor tăi,
Ivite cînd în codrul adînc,
Cînd în legănatelile văi,
Să te iau de piept,
Pe blana ta moale
Să joc cu picioarele goale,
Fiară bătrînă ce ești!
M-ai prins odată,
M-ai răsucit în pîroasele clești
Și ca la moarte în brață
Am tremurat,
M-am îngălbenit la față.
Dac-ai văzut și-ai văzut
Mi-ai dezlegat libertatea ca la-nceput,
Să-mi bei apoi
Picătură cu picătură
Puterile noi.
Cum m-ai mințit,
Cum mi-ai pus sufletul
Sub semn vrăjit,
Negrule, pămîntule,
Oasele-mi frîngîndu-le?
Mi-a desferecat puterile,
Cine,
De gemi acum sub genunche la mine?
Gem vicleniile tale, întunecatele,

De le-aud toate satele.
Al meu, pe vecie, și-al tuturor,
Crești pînă-n zarea legănătoare,
Cu blană de spice suind din ogor,
Cu mormăit și icniri de tractoare
(Neiertătoarele!)
Pe care tronează în chip de tînăr fecior
Fraté-meu, soarele.

BALADA LUMINII

Ne-am dus cu carul în miezul pădurii...
Beznă cîltoasă, în care și-a pierdut ziua condurii...
Ne-am întîlnit cu Muma Pădurii.
— Lele bătrînă, am venit să ne dai
Stejarii înalți care murmură-n luna lui mai,
Aici pe piciorul de plai și pe gura de rai.
Vrem să mutăm columna lor din deal în cîmpie,
Cu pași uriași în sat să ne vie
Lumina-ntîrziată ani o mie!
Muma Pădurii avea broaște în loc de cercei.
— Nu vi-i dau, nepoftiților, că-s paznicii mei!
Dar noi tăiarăm unul și mai tăiarăm trei.
La al miilea stejar, se văitau crengile groase,
Frunzele șuierau cu limbi de șerpi și de coase.
Muma Pădurii se spînzurase...

Lună,
lună
nouă

LUNĂ NOUA

— *La primul sputnic* —

Visarea umblă astăzi cu pași de-argint prin spații.
Pe scări răsăritene sui a doua lună.
Cununa frunții voastre aplecați-i,
Îndrăgostiți ai lumii, împreună !

Chiar dacă fața nu și-o culcă-n ape
Cu larg alaiul stelelor bătrine,
Prin ea castelul lunii-i mai aproape,
Numai un pas, pe mine, vă rămîne.

Aprindeți luminările de nuntă !
Nuntași aveți, de bună voie, sorii.
De dragul vostru, noua lună-nfruntă
Un cer cu mult mai nalt decât condorii.

NOUȚATEA UNUI CÎNTEC VECHI

Securea lunii
Și acuma taie
În sufletu-mi încins
De vilvătaie,
Să picur strop cu strop
Imens potop
De fulgerări ce-n cîntec
Se preschimbă.

Cîntare veche ?
Totuși cît de nouă !
Același soare
Rîde-n altă rouă,
Aceași lună
Dulce mătrăgună
Înflorează noaptea
Alți iubiți.

Grăuntele
Ascuns în noi e altul :
Nu moare-n beznă,
Ci sărută-naltul,
Aprinde sori
Cobzari rătăcitori
Să-i cînte veșniciei
La ureche.

P R I M Ă V A R A

Dezgropăm vița de vie de sub pămînt
Mugurii să-i plesnească în lumina ce cîntă.
Ah, ciocîrlia rîsului tău în vînt
Și limpezimea lui sfîntă !

Înfășură-te-n jurul meu — viță pe-arac —
Cu palme de frunze să pipăim soarele,
Pînă cînd pe pămînt și-n văzduh se desfac
Strugurii busuiocești, și-n triumphiuri cocoarele.

CORRESPONDENȚE

Strugurii sînt lacrimi
Mari, de bucurie :
Luminat, pămîntul
Plînge toamna-n vie.

Lacrimile tale
De iubire-mi par
Boabe mari de struguri
Și de chilimbar.

SIMPLITATE

Grădina toată-n cîntece mi-aduci,
Privirile — zigzaguri pe ape, ca lăstunii.
Ai în săruturi vin și miez de nuci,
Și miere grea de aur, din fagurele lunii.

Genunchii dragi prin iarba amurgului îndoi
Precum o ciută lină scăpată-n jocuri clare.
Mă răcorești cu boarea din iazuri și din ploii,
Mă toropești cu-arșița de dăruiri solare.

DESPĂRTIRE

De n-ar fi apele ce veșnic cîntă,
Topind tăcerea surdă a munților greoi,
Nici valea de mătăasă a ierburilor, blîndă,
Jucînd sub puntea verde zvirlită între noi,
M-ai auzi, iubito, în fiecare seară,
Cum povestesc cu tine, tăcută stea polară.

PLOAIE DE VARĂ

Fericire — ploaie caldă de vară,
Te risipești, tinerește, iară și iară,
Peste inima mea — lan zvelt de seară.

Stropii se prind în spicul genelor mari,
Pe față brazde de lumină-mi ari,
Bați în umeri amar ca-n doi mindri stejari.

Mi-adulmeci pașii cînd mă pierd printre ierburi
cu ea,
Venită din vraja-nălțimii să-mi dea
Săruturi de flăcări, răcoare de nea...

Fericire — ploaie caldă de vară.

SOARELE VIILOR

Vin ca miine ploi pe catalige.
Limpezimea verii încă-n suflet frige.

Nu știu ce iubire, poate prea târzie,
Soarele-l trimite, vagabond, prin vie.

Scrie — strofe oare ? — vițelor pe frunză.
Întristat gutuiul cearcă să se-ascunză.

Stă, ciudat, de vorbă, lung, cu oțetarii.
Nucii spovedescu-l, marii și amarii.

L-am văzut odată lingușit de vulpe,
Ca să-i zvîrle luna bumerangu-n pulpe.

Coborît pe cîmpuri, prea adeseori,
Auzii bostanii că și ei sînt sori.

Bivolii, ca dracii, au cercat odată
Să-l înghită, bietul, prins într-o găleată.

Numai cerbii mîndri, sub pădurea Gruii,
Își apleacă ramul frunții, cu vătuii,

Numai eu pe urma lui, pierdut în vie,
Mă mai cert cu-aceeași dragoste târzie.

CEARTĂ AUTUMNALĂ

Cum te lasă inima, vară, să fugi ?
Rămîn singuratici bunicii nuci
Să se certe cu vîntul — balaur,
Să-și plîngă nucile — mari lacrimi de aur.

Te-apleci în fața toamnei de parcă
Ai fi o trestie sau subțirică tătarcă,
O fetiță de salcie zgribulind peste ape,
De viforul nopții atît de aproape.

Cum te lasă inima, vară, să pleci ?
Ne-or bate ploile cu focuri reci
Și strugurii o să-i sărute bruma,
Oglinda lor n-o rîde-n sori mii, ca pîn-acuma.

Nici prunii, nici alunii, nici perii, frații verii,
Visarea nu-și închină spiralelor căderii
Și s-or ruga luminii — gingașa ei făptură
Să-i scape de-ntuneric și de bură.

AZINOAPTE

Azinoapte, sărutînd brumele,
Pădurea s-a aprins la față.
Umblă frunzele prin văzduh, ca nebunele,
Și zborul numai spre pămînt îl învață.

Soarele mai pierde-n văzduh cîte-o amintire de jar.
Vîntul nu știu ce discurs vrea să țină.
În tristețea căderii, se bucură doar
Sperietoarea-n zdrențe, din grădină.

CULES DE VII

Nucii țin în brațe
Zările
Și-apoi
Rătăcirii
De rațe
Sună
Peste noi.

Undeva
De parte
Clopot
De-acioaie
Ziua
O împarte,
Liniștea
O-nmoaie.

Vișele-și
Înclină
Fruntea grea
De gînduri.
Ploaia
De lumină
Aripi dă
Și-avînturi.

Teascurile
Cîntă,

Izvorîndu-și
Mustul.
Patima lor
Sfintă
Ne ațiță
Gustul.

Unde
Rătăcește
Inima,
Stăpîna ?
Cerul
Sus pe creste
Îl atîngi
Cu mîna.

Tată,
Dă-ne iasca,
Să încingem
Focul !
Și-a vărsat
Feteasca
Izul,
Busuiocul.

Sfîrîie
Berbecul
Tras adînc
În țeapă,
Pe la noi
Înecul
Nici n-a fost
Cu apă !

Pe
drumurile
lumii

AURORA

Pe urma glasului tău am venit
De la Pont Euxin, bătrână-Auroră!
Capricioasă, negura nordului atiră-n zenit
Peste inima ta — vilvătaie la proră.
Tunul care-a zvîrlit noul astru pe cer :
Semnalul atacului — astăzi îmi pare
Încremenit, de veghe, străjer
Cu ochii în zare aprinși peste mare.
Înmărmurit, Palatul de Iarnă și-acum
Se plinge Nevei de spaima din zilele-acele.
Călărețul de-aramă te salută din drum,
Orașul ți-așterne o mare de stele.
Vîntul spune că robii pămîntului sînt dornici să
stea

Numai o noapte de vorbă cu tine,
Cu tunul acesta izbucnit și din inima mea
Și din inima lumii, de la mare-adîncime.
De vîrful catargului tău în două s-a frînt
Calea Robilor — cu prăbușire sonoră.
De la Pont Euxin am venit să te cînt,
Auroră !

Leningrad, 1957

COLIBA DIN RAZLIV

Mesteceni, mesteceni, mesteceni. cît vezi,
Zăpezi înflorite și iarăși zăpezi,
Poeni peste care Nordul trimite
Fantome de beznă ca turme de vite,
Din lacuri ivite, spre mare pornite.

În largul acesta de albe scînteii
Se duce privirea cu sania ei:
Porneste, dansează și dă să se-ntoarcă,
Oprită, s-așează-n coliba ce parcă
E-o barcă săltată de pinze, o barcă.

Aici, în bătrîna colibă de fîn
Cu ochii sub ceața din vremuri rămîn.
Departă... un lujer de foc într-o seară...
Ceaunul dă-n clocot... și Lenin presară
Cu slove de aur hîrtia ușoară.

Din ceruri cad stele, ca boabe de-orez...
Sub straiul sărac de cosaș finlandez
O inimă arde-n luceferi o mie...
La jocul de flăcări, pe zare se-nscrie
Boltindu-se fruntea cît luna, și-i vie.

Poiana-i tăcută. Doar greierii, rar,
Împrăstie-n ierburi fărîme de jar.

Vin grijile lumii — mari păsări de noapte —
Lui Ilici să-i spună o mie de șoapte
Cît zorile-n pomul luminii nu-s coapte...

... Aici în bătrîna colibă de fîn
Cu gîndul în leagănul vremii mă-ngîn.
Spre-adîncul Octombrie-n larg călătoare
O barcă săltată de pinze îmi pare
Coliba topită-n troienii din zare...

Razliv, 1957

ÎN VUIETUL VREMII

Pământul Europei gemea-n acel Octombrie
Rănit și ars și azvîrlit în trombe,
Luat în gheara negrelor simunuri,
Pîndit de moarte, năpădit de tunuri.
Din generalii lumii, cui mai era să-i pese
Că inimile simple, cu dorul lor durut,
Sub jerbe de mitralii se picurau în lut
Ca toamna-ntirziatele ovese !

Și iată, vine Lenin...

pământului ce zace
Greu zvîrcolit, sub noaptea lui bolnavă,
Să-i dea sublim „Decretul pentru pace”
În vorbele cu licăriri de astre.

... Stau și privesc pe cetățuia-navă
A „Aurorei” visurilor noastre,
Simbolică și temerară,
Privesc culcușul mic din care
De mult visații porumbei zburară
Ai inimii lui Lenin, atunci zbuchniți anume
Prin cel mai simplu telegraf din lume.
Privesc... și anii-n urmă îi cutreer,
În zonele de încleștări amare,
Cu țîrițu-acesta calm, de greer,
Al telegrafului mărinăresc.
Ascult, privesc...

Pe cerul omenirii de azi, de câte ori
Se strîng, vălătucite, cetățile de nori,
Din care voci sinistre, duhnind a mort, coboară
Ca niște mari păianjeni iritați,
Eu văd rotind în spații mai albi ca-ntia oară,
Calmi, porumbeii-n soare legănați,
Ai inimii lui Lenin, atunci zbuchniți-anume
Prin cel mai simplu telegraf din lume.

În țara viselor de uriași
Mireasa noastră, Pacea, făcu întii pași.
Și-oricît de des, chircită sub clești de fulger
parcă,

Hidoasa lume-a morții mai încearcă
Pe veci mireasa dragă s-o sugrume,
Ne dă de știre greerul prea blind,
Calm, telegraful simplu, știut de-ntreaga lume,
Pe care din Octombrie mereu l-aud cîntînd.

Leningrad, 1957

CARUL BLINDAT

*„Dar astăzi suflul din
blindajele de-oțel se sim-
te-n lumea-ntreagă”.*

MAIAKOVSKI

Pîraiele cîntecelor scînteiază și-acum,
Săgeata brațului leninist arată și azi : înainte !
Numai carul blindat
Trecut de-atîtea ori prin foc și prin fum
Doarme-n carcasa grea de oțel,
Blînd ca un miel.
Și totuși, cu litere sfinte,
Poate-un ostaș a scris pe fruntea lui,
În fulgerele crezului fierbinte :
„DUȘMANUL CAPITALULUI”.

Bătrînule, temerarule, uriașule-arici,
Tu gîndul pin-la stele ni-l ridici.
Ca luna lui april, îndrăzneată,
Desprimăvărezi în inimi curajul.
Rogu-te, pentru pieptul meu tînăr, în viață,
Împrumută-mi blindajul !

Leningrad, 1957

VIZIUNE

Așa arată comunismul în visul țaranului :
Nu de-o zvîrlitură de băț pînă la marginea lanului,
Nu tot o groapă și-un deal
C-un petec de grîu, cu zece de pălămidă și de
podbeal,

Crescute ca urzicele pe inima lui ;
O mare revărsată cu valuri verzi-gălbui,
Larg univers de spice topit în dunga zării,
Curat ca răsăritul și lacrimile mării,
Oștiri ce îngropară, pe veci să nu reînvie,
Surisul tău macabru, sărăcie !

Colhoznicul stă-n soare cu fruntea grea de raze
Ca farul peste valuri de aur și topaze
Și după strălucirea din ochii lui tot vine
Convoiul de corăbii ciudate — mari combine —
Ducînd în sate-porturi, cum li-i firea,
Încărcături solare
Din pîinea veșnic caldă : fericirea.

R.S.S. Moldovenească,
1957

PĂMÎNT FĂRĂ CÎNTECE

Motto : „... și din toate
păsările cu graiuri cîntătoare
îmi lași cîrdurile
de ciori”.

TUDOR ARGHEZI

La Auschwitz, la Birkenau,
Sub zări de zgură și cenușă,
Roteau doar negri corbi, roteau,
Foșneau din aripi lîngă ușă,
La Auschwitz, la Birkenau.

Le-au alungat pe cîntătoare,
Siniștri corbi cînd tot roteau,
Cu zvastică în loc de gheare,
La Auschwitz, la Birkenau
Le-au alungat pe cîntătoare.

Chemați de moarte tot veneau
În negre pînze plutitoare
Și pînă-n suflet să coboare,
La Auschwitz, la Birkenau,
În negre pînze, tot veneau...

Cu vocea lor de crau și crau,
Cu aripi largi, spăimîntătoare,
Întunecau și sfîntul soare
La Auschwitz, la Birkenau

Cînd tot veneau, veneau, veneau...

Ca niște duhuri de călăi
Aceste păsări mari, nebune,
Zvîrleau-și umbra peste lume,
La Birkenau, sub ochii tăi,
Ca niște duhuri de călăi.

Și-acum dacă privești anume
Le vezi cum încă tihnă n-au,
Cum țipă groaznic să se-adune
Deasupra gropilor comune
La Auschwitz, la Birkenau.

Iar dacă trece-o cîntătoare
Prin cîmpul morții care l-au
Umplut de glasuri cobitoare,
Imensul cîrd de corbi tresare
La Auschwitz, la Birkenau.

Auschwitz, 1956

UN OCHI DE APĂ VERDE

Un ochi de apă verde, ascuns după ruine,
Pe unde altădată ardea un cremator,
Un ochi de apă verde se uită către mine
De parcă cine știe cu ce i-aș fi dator,
Un ochi de apă verde...

M-aplec să-i văd adâncul — și-n felurite chipuri
Mi-aruncă balta-n față oglinzi întunecoase,
M-aplec să-i văd adâncul și albele nisipuri,
Dar îmi sclipesc de-acolo doar țândări mici de
oase,

M-aplec să-i văd adâncul...

Voi cine-ați fost odată și cine vă sfărmară,
Mai albe ca sideful și sarea, oseminte?
Voi cine-ați fost odată și-n noaptea-aceea-amară
Cum v-a numit călăul în umbrele-i cuvinte?
Voi cine-ați fost odată?

Un ochi de apă verde se uită lung la mine,
Întrebător se uită și tace ca mormîntul,
Un ochi de apă verde, ascuns după ruine,
Prin care parcă plînge, de jalea grea, pămîntul!
Un ochi de apă verde...

Auschwitz, 1955

O SUTĂ DOUĂZECI DE PICTORI

Mă uit în „Casa Morții” și iarăși mă cutremur
La sumbra nebunie ce fu-n acele vremuri...

Fotografiile mărite... Vărgați, pe ziduri reci,
Cu haine ca ocnașii, o sută douăzeci

De pictori din Cracovia, care la zid căzură,
Vopsind cu sînge roșu-un amurg pe piatra sură...

Nu bănuiră poate acel văzduh de smoală!
Atrași de limpezimea aproape ireală

Din largul cer, din turnuri, din ziduri vechi, din
ape,
Veniră-n urbea dragă, lor să le fie-aproape.

Cracovia, orașul de pictori și tradiții,
N-a-ntîmpinat cu preșuri, sub cizme, noi veniții.

Și nici penelul meșter nu vruse să picteze
Feldwebeli lîngă triste fecioare poloneze.

Cînd nebunia goală model vru să le fie,
Toți pictorii scuipară pe-această nebunie.

Și-atuncea într-o seară amară-i adunară
Pe pictori, coborindu-i la Auschwitz, jos, în gară.

Și-acolo sub călciul de fier și foc căzură
Vopsind cu sînge roșu-un amurg pe piatră sură.

Auschwitz, 1955

LA MARGINEA VISTULEI

Sădim brăduți la marginea Vistulei,
O mie de mîini din o sută de țări,
Cîntăm un cîntec la marginea Vistulei
Să-l ducă undele spre depărtări :
„Vistulă, Vistulă, apă bătrînă,
Culcă-ți obrazul peste țărînă,
Și unde fost-a glia mai arsă
Duhul răcorii du-l și-l revarsă,
Vistulă, Vistulă, apă bătrînă.
Dă rădăcinilor sucule vieții,
Șterge mîhnirea și lacrima ceții,
Murmurul brazilor sădiți cu trudă
Pămîntul cu-antenele lui să-l audă,
Vistulă, Vistulă, apă bătrînă.
Și dac-or fi numai zile cu soare,
Freamăte cetina spre depărtare !
Noi auzi-vom și-o să ne fie
Inima vatră de bucurie,
Vistulă, Vistulă, apă bătrînă.
Dacă-i amenință vîntul, furtuna,
Să se frămînte brazii, într-una,
Și pînă fulgerul nu dă să scapere
Cei ce sădiră ști-vor să-i apere,
Vistulă, Vistulă, apă bătrînă !”...

Varșovia, 1955

Ca să faci să zboare, din spate,
Yancheii și armele lor
Dincolo de munții fluizi ai mărilor.

Roma. 1956

ITALIA

Țară cu două suflete,
Perlă și scorbură,
Tărîm clocotit ca Padul
Cînd trec furtunile-n Alpi,
Tristețe uscată ca sărăcia Siciliei,
Grădină de temple și de cocioabe,
Țară cu două suflete.

Peste torențele pure-ale graiului tău
Am auzit cum înoată
Ca niște broaște țestoase
Vorbele și hărmălaia yancheilor,
Din Udine, peste Florența, pînă-n inima Romei.

Avioanele lor, fecundate de moarte,
Îți profanează briliantele cerului.
Corăbiile lor, cu ochii de lup ai tunurilor,
Îți profanează oglinzile apelor ispititoare,
Planurile lor,
Tiritoare ca omizile împăroșate și negre,
Îți profanează inima gata să pulseze
Sîngele tînăr în vinele mucegăite.

Dacă m-ar întreba cineva
De ce mai porți forma de cizmă lustruită,
Aș avea un singur răspuns :

TIVOLI

O mie de ani, o mie, înc-o mie
Dac-aș trăi, nu te-aș putea uita,
Minune omenească, fantezie
De ape reci, țîșnind din umbra ta.

C-o mie de fântini te joci, grădină,
Și le arunci, fluide stele-n zări,
Pumnale care fulgeră-n lumină,
Cozi de păun, ori albe irizări.

Bătrînul rîu tot spumegă-n cascade,
Supus la căzna sutelor de ani,
Spre desfătarea feelor naiade
Și-a lui Neptun și-a zeilor silvani.

Mirifică, de necrezut, poveste
Ce mi-o șoptesc albastrele fântini,
Ți-a poruncit vestitul conte d'Este
Cu glasul vremii veșnic să te-ngîni !

De-atunci presari, cu vocea ta amară,
Și plînsul robilor ce te-au robit,
Și rîsul conților care-ți jurară
Să ridă-n veci, dar toți au amuțit.

O, rîu străvechi, superbă apă-n spume,
Minune omenească, mă-nfior
Că toate frumusețile din lume
N-am să le pot vedea pîn-o să mor !

Tivoli, 1956

PE LÎNGĂ TEMPLUL VESTEI

Pe lângă Templul Vestei, cel rotund,
Cînd ies femeile romane, seara,
Pleiadele pe ceruri se ascund,
De ciudă luna tremură, sprințara,
Pe lângă Templul Vestei, cel rotund.

Frumoase sînt ca visul primăvara,
Cu ochi ca focul vechilor cămine.
Cînd duc copii — de aur li-i povara,
Cînd rîd ori cîntă, nu le-ntrece nime,
Frumoase sînt ca visul primăvara.

Cînd duc copii pe lângă vechi ruine,
Par obosite de vegheri vestale
Din vremea care-n veci nu mai revine,
Frumoase, zvelte, și de foc și pale,
Cînd duc copii pe lângă vechi ruine.

Roma, 1956

SCHIȚĂ VENETIANĂ

Piatră și vis,
Lumină și piatră,
Piatră și apă...
Șarpele vrajei
M-a-ncolăcit
Și cine mă scapă ?
O, frumusețe cioplită,
Nici la-nceputul lumii
N-ai fost sălbatică ?
Ți-a topit ochii de lup
În oglinda-i concavă
Marea Adriatică !
Numai vasta ninsoare,
Inversă, de porumbei,
Se tot agită
Peste gitul de lebedă neagră
Al gondolei,
Pe cer sau pe ape pornită ?

Veneția, 1956

MARMORA

Superbe marmori de Carara
V-am admirat în toată seara,
Sub lună, albe, ireale,
Fintini, palate, temple, dale.
Cunosc însă tristeții fructul
Ca robii Romei apeductul.
Doar am văzut, sub alba lună,
Unde stau oamenii-mpreună.
Zidari ce construiesc palate
Dorm îngropați pe jumătate.
Sub ziduri roase, sub firide,
Durerea-ntr-un cavou se-nchide.
În loc de marmoră, cutii
De vechi conserve, pămîntii,
Zidesc cu pietre reci pereții
Ca profanare-a dimineții.
Si-n noaptea hrubei dorm copii,
Flămînzi copii, cîndva zglobii.
Copiii cer mîncare mumii
Plîngînd sub obeliscul lunii.
Noroc că-n tremurul luminii
Și palmierii plîng și pinii.

Roma, 1956

CÎNTEC SELENAR LA ROMA

Antice frunți
Se-nclină parcă
Medievalelor campanele.
Singur în For —
Cu chiparoșii.
Ce vești trimiteți, Sybile ?
Capitoline,
Gîștele dorm,
Nici o vestală veghează !
Vorbesc cu-mpăratul
Traian—statuia.
Neonu-i joacă pe frunte-o rază.
Săgetătorul
Din cer și-ar da
Pe-o limuzină superbul arc.
Tulburător,
Din mandolină
Cîntă un clown la Luna-Park.
Luna reală
Templului nopții
Îi poleiește-n aur cupola.
Numai pe ea
Nimeni n-a scris
Fluorescentul : „Beți coca-cola !”

1956

PALATUL IMPERIAL

Dormi liniștit,
Cuib din care-au pornit zvircolirile ?
Vulturii tăi, decapitați,
Îmi iau din gheare privirile.
Ca o apă moartă, în pietre-ai închis
Hohotul de ris al curtenilor.
Prin noaptea istoriei,
Te mai tulbură oare vreun vis ?
Clipești șiret, cu gene de aur,
Furate munților mei, Apusenilor.
De marmoră rece, balaur,
Unde ți-s limbile atît de temute ?
Pe cremenea solzilor tăi,
Inima mea
Spada de foc își ascute.
La porțile tale, Viena bătrînă
A uitat zvicnetul popoarelor —
Răzvrătite torente.
Pe unde sta Horia cu jalba în mînă
Trec limuzine indiferente.
Numai fintînile plîng
Cu ochii atîtor soldați.
Ele și cîmpiile Europei
Le mai freamătă-n vînt amintirile.
Vulturii tăi, decapitați,
Îmi iau în gheare privirile.

Viena, 1956

BERLINUL

Orașul s-a ridicat în coate
Ca un rănit după luptă.
Ar vrea să-și aducă aminte. Nu poate.
Puntea spre țărmlul acela e ruptă.
Ciudat ! Pe genunchi simte paică
Piramida lui Keops, din atîtea ruine.
Pe altă parte vrea să se-ntoarcă
Dar nu știu ce rădăcină îl ține.
Cînd deschide ochii, cu unul vede Germania nouă,
Cu celălalt Germania veche.
Rîde și plînge cu lacrimi de rouă,
O jumătate a trupului a rămas fără pereche.
Numai trenurile — sînge prin vine —
Aleargă-aceleași, cu ritmuri egale.
Hîrcile crimelor vechi le dezgroapă cine
Și le aruncă-n lumină pe cale ?
Cine caută să-i fure uriașului rănit memoria,
Inima pîngărită nu vrea s-o vadă vie ?
Cineva se bate cu Istoria,
Cerber bătrîn de ani o mie !

Berlin, 1957

STICLARII DIN TURINGIA

Tot mai trăiesc
Bătrînii demiurgi !
În flăcările tinere,
Tişnite ca din degetele lor,
Suflet fluid,
Şarpe-al vergelei de sticlă, curgi
În forme nebănuite, de începuturi,
Fără tipare,
Fără vorbe vrăjite, fără cuptor.
Setea de soare curat
Le-o trădează
Lumina ce joacă
Pe buza pocalelor zvelte.
În fiecare floare de sticlă
Adoarme o rază,
Fiecare gînd şi-apeacă genunchii
În faţa unor atît de simple unelte.
Aici peşti ciudaţi — pumnale jucăuşe —
Şi-au dat întîlnire
Cu păsări scăldate în curcubeu.
Un ogar, pe urmele spiriduşului-iepure,
Schiaună lung şi subţire,
Un fluture pîlpîie — nestinsă scîntee.
Aici o nouă Arcă-a lui Noe
Şi-a risipit vietăţile după furtună.
Bătrînii, cu ochii arşi de minunile lor,
Doar le adună, după voie,
În palmele veciei să le pună.

Ilmenau, 1957

MORI DE VÎNT ÎN AMURG

Fantezia morilor de vînt
A murit,
Neliniştea lor tristă
A picurat în pămînturi.
Sub lumina cosită
De asfinţit
Par cruci
Pe-o mie de mormînturi.

Din evul de mijloc întunecat,
Vinovaţii
Războaielor toate
S-au strîns sub ele.
Voi, aripi cu zborul frînt,
Privegheaţi-i,
Să nu-şi caute noaptea
Căzutele stele !

Să nu se trezească pămîntul
În zori
Cu morarii-ntunericului
Măcinînd iară şi iară
Tineretea lumii,
Plină de flori,
Neliniştită în veci
De-o amintire amară.

Greifswald, 1957

WARNEMUNDE

În locul zborurilor de pescăruși
Ținute grijuliu în palma Balticei,
Acum macarale gigantice
Proptesc cu umerii zările-afunde :
Warnemunde, Warnemunde.

Sub macarale, încolăciți de șerpii odgoanelor,
Dorm elefanții vapoarelor uriașe
Care n-au trecut încă pustiul mărilor.
Oamenii, sus, mișunînd agitați,
Par un convoi de țipari
În albastrele cerului unde :
Warnemunde, Warnemunde.

Oamenii, fiii Germaniei noi,
Trimit de-aici, pe poarta largă a golfului,
Pînă-n mările de jad ale Chinei surori
Soliile pașnice : plutitoare cetăți de oțel.
Cetățile-acestea în noaptea istoriei
Nimeni nu va mai îndrăzni să le-afunde :
Warnemunde, Warnemunde.

Rostock, 1957

CUPRINS

CU TIMPUL MEU...	5
Tară	7
<i>Spre inima pământului</i>	8
Plecare	8
Baia-Spie	8
Miner bătrîn	9
Orizontul tineretului	10
Proecție	11
Am auzit un cuvînt	11
Casă de miner	12
Semne	13
Întoarcere	13
În august	14
Începuturi	15
<i>Cronica transilvană</i>	16
Dimineață	16
Străbunicul	16
Cumpănă	17
Noapte pe drumuri	17
Comandantul	17
Două talgere	18
Jertfă	18
Colț de pămînt	20
Tîrg de țară	21
Întoarcere pe aceeași vale	22
Lia	23
Mamei, dincolo	24
Rosturi	26
Frumuseți	27
Negru împărat	28

Virsta oraşelor	30
Evocare	32
Primii şcolari	32
Generaţia noastră	34
Un şcolar de azi pe Cîmpia Libertăţii	37
Solilocviu elementar	38
În ciuda morţii	39
Voi, brazilor	40
Ascultînd greierii	41
Pacea ploilor	42
China	43
Magistrala de est	45
Cîntec de brigadier	45
Tulnice	46
Tablou (1907)	47
Minia desprimăvărată (1907)	48
Pe pămîntul tuturor	49
Cai de foc peste cîmpuri	50
Măr sălbatec	51
Hotar de lumi mărunte	53
Monolog	54
Balada luminii	56

LUNĂ. LUNĂ, NOUA	57
Lună nouă	59
Noutatea unui cîntec vechi	60
Primăvara	61
Correspondenţe	62
Simplitate	63
Despărţire	64
Ploaie de vară	65
Soarele viilor	66
Ceartă autumnală	67
Azinoapte	68
Cules de vii	69

PE DRUMURILE LUMII	71
Aurora	73
Coliba din Razliv	74
În vuietul vremii	76
Carul blindat	78
Viziune	79
Pămînt fără cîntece	80
Un ochi de apă verde	82

O sută douăzeci de pictori	83
La marginea Vistulei	85
Italia	86
Tivoli	88
Pe lângă templul Vestei	90
Schiţă veneţiană	91
Marmoră	92
Cîntec selenar la Roma	93
Palatul imperial	94
Berlinul	95
Sticlarii din Turingia	96
Mori de vînt în amurg	97
Warnemunde	98